

viser sig, at en Part i sin Forklaring for Retten har gjort sig skyldig i Usandfærdigheder. Det forekommer ikke os tilstrækkeligt — som Flertallet gør — at henvise til, at han kan tabe sin Sag. Man maa dog vel huske paa, at det kan hælde, at det først opdages, efter at Sagen er sluttet, maaske i sidste Instans med upaa-ankelig Dom. Det forekommer os, at det vilde være i høj Grad stødende, om en Part i saa Fald frank og fri skulde kunne gaa omkring, uden at der kunde krummes et Haar paa hans Hovede, fordi han har løjet for Retten. Vi maa meget anbefale, at man her holder sig til Forslaget, saaledes at vedkommende bliver straffet for falsk Forklaring.

Endelig kommer jeg til Nr. 124, 125 og 126 angaaende Partsed. Forskellen mellem Flertallet og Mindretallet beror her — som den ærede Ordfører nævnte — paa, at Mindretallet mener, det nok kan gaa an at lade en Forsikring træde i Eds Sted i de Tilfælde, hvor det ganske beror paa Rettens Skøn, om en Sag skal afgøres ved Partsed eller ej. Vi nære ingen Betænkelighed ved at overlade det hele til Retten i disse Tilfælde, idet Retten lige saa vel kan skønne, om man kan lade en Part afgive Forsikring, som over, om der overhovedet er Anledning til at anvende Partsed. Jeg har hermed gennemgaaet de Forslag, hvorom der er Uenighed mellem Flertallet og Mindretallet.

P. G. C. Jensen: Jeg ønsker kun ganske kort at forklare, hvorfor jeg har skilt mig fra mine sædvanlige Meningsfæller med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 97 til § 266. Lovforslaget opretholder den nu bestaaende Adgang til for en Forligskommission at godkende et uden for Kommissionen sluttet Forlig for derved at give Forliget Eksekutionskraft eller sikre sig Bevis for det, hvorimod et Flertal foreslaar, at denne Bestemmelse skal udgaa, og at den nævnte Adgang til i Forligskommissionen at ratihabere Forlig, som ere sluttede uden for denne, skal bortfalde. Jeg tror rigtignok, at det vilde være uheldigt, hvis man vedtog Flertallets Forslag. Jeg ved ikke rigtig, hvorledes Forligskommissionerne, især i de større Byer, skulde bære sig ad, dersom de virkelig skulde indlade sig paa en Forhandling med Parterne om hele den Mangfoldighed af Smaasager, som angaa Gældsinddrivelse og lignende, uden at der i Forvejen forelaa Enighed om, hvorledes Betalingen skulde erlægges osv. Naar

man saaledes som nu forud har aftalt Vilkaarene, har optegnet dem og faaet dem underskrevne, er dermed det væsentligste Arbejde gjort, og der staar kun tilbage for Forligskommissionen at give sin Sanktion dertil, om jeg saa maa sige, det vil sige at udtale, at dette nu er et eksigibelt Forlig. Følgen af Flertallets Forslag vil imidlertid ikke blot blive den, at man faar meget mere at bestille i Forligskommissionerne, end man kan overkomme, jeg tror ogsaa, Forslaget vil medføre, at der bliver mange flere Processer end nu, thi naar man ikke i Forvejen kan aftale med bindende Kraft, hvorledes Forliget skal være, saaledes at Forligskommissionen uden videre kan godkende det, vil man regelmæssig ikke overlade til den Fuldmægtig, som skal møde ved Kommissionen, at vedtage et Forlig, men man vil foretrække, at Sagen henvises til Retten. Heraf vil Følgen imidlertid blive, at det i mangfoldige Tilfælde vil komme til Proces om Smaasager, der i Virkeligheden burde afgøres ved Forlig. Jeg er naturligvis ingenlunde blind for, at der kan begaa Misbrug ved disse Forlig, Misbrug, som jo dog i Virkeligheden indskrænke sig til det ene Punkt, tror jeg, at der kan træffes Bestemmelser om Omkostningerne, der ere ubillige mod Debitor, det vil sige, at der kan paalægges ham at betale mere, end rimeligt er. Ja, det kan være; der er sikkert nok Sagførere, som ikke ere meget nøjeregnende med, hvad de bestemme i saa Henseende, men jeg tror at kunne sige, at det er Undtagelser. Det langt overvejende Antal Sagførere ville vistnok sørge for, at det, der vedtages, ogsaa i denne Henseende er passende og rimeligt. Man maa jo vel erindre, at i de fleste Tilfælde er Forholdet dette, at der ved Forligskommissionen indrømmes Debitor Henstand, en Henstand, som han jo ikke kunde faa, hvis han i Retten maatte erkende at skyldte Beløbet, og der derefter straks gaves eksigibel Dom over ham. Men jeg indrømmer, som sagt, at der kan være Tilfælde, hvor Sagføreren vil have det i sin Magt i nogen Grad at misbruge Debtors Tillid, om jeg saa maa sige, ved at bestemme et for stort Beløb til Omkostninger og deslige. Det er selvfølgelig en Ulempe, det er ogsaa sagt mig, at Folk undertiden indgaa disse private Forlig uden at vide, at det er et Forlig, og uden at forstaa, at de ved at skrive under herpaa underkaste sig Eksekution, forudsat Forliget senere ratihaberes i Forligskom-